

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona skarżąca jest uprawniona, tytułem uzupełniającym lub ewentualnym, do odzyskania takich odsetek za zwłokę w drodze skargi wniesionej na podstawie art. 266 akapit drugi TFUE i art. 268 TFUE oraz art. 41 ust. 3 karty z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej ze względu na brak zapłaty przez Komisję takich odsetek w wykonaniu wyroku Sądu w sprawie T-341/17. W tym względzie skarżąca ponownie powołuje się tytułem ewentualnym na art. 277 TFUE, na wypadek gdyby Komisja zamierzała oprzeć się na akcie prawa wtórnego i gdyby taki akt był interpretowany w sposób sprzeczny z uprawnieniami traktatowymi strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że stronie skarżąca przysługują odsetki składane w związku z niezapłaceniem przez Komisję takich odsetek za zwłokę, w ramach roszczeń wniesionych na podstawie art. 266 akapit pierwszy lub, subsidiarnie, akapitu drugiego, art. 268 i art. 340 TFUE oraz art. 41 ust. 3 karty. W tym względzie strona skarżąca ponownie powołuje się tytułem ewentualnym na art. 277 TFUE, na wypadek gdyby Komisja zamierzała oprzeć się na akcie prawa wtórnego i gdyby taki akt był interpretowany w sposób sprzeczny z uprawnieniami traktatowymi BA.
4. Ponadto i w koniecznym zakresie, w zarzucie czwartym strona skarżąca wnosi o stwierdzenie – na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE – nieważności decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2022 r. odmawiającej zapłaty odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty, ze względu na naruszenie art. 266 TFUE lub ogólnej zasady prawa Unii, zgodnie z którą instytucje Unii są zobowiązane dokonać zwrotu w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność danego środka.
5. Tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutu czwartego, powołując się na zarzut piąty, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie na podstawie art. 265 TFUE, że Komisja działała niezgodnie z prawem, nie płacąc stronie skarżącej odsetek za zwłokę i odsetek składanych od tej kwoty w następstwie żądania skarżącej z dnia 8 czerwca 2022 r., wbrew art. 266 TFUE lub wbrew ogólnej zasadzie prawa Unii, zgodnie z którą instytucje Unii są zobowiązane dokonać zwrotu w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność danego środka.

**Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Crown Holdings i Crown Cork & Seal
Deutschland/Komisja
(Sprawa T-587/22)
(2022/C 424/60)**

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crown Holdings, Inc. (Yardley, Pensylwania, Stany Zjednoczone), Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH (Seesen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane i D. Strohl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40.522 – opakowania z metali) w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżących; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę *patere legem quam ipse fecisti*, zasadę ogólną prawa Unii, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od niemieckiego federalnego urzędu antykartelowego (zwanego dalej „FUA”) i odstępując tym samym od ustalonych reguł postępowania wynikających z obwieszczenia Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji.

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA, naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących co do przestrzegania ustalonych reguł postępowania.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy na tak późnym etapie postępowania przed FUA, naruszyła zasadę pomocniczości.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony poprzez zaakceptowanie ponownego przydzielenia sprawy od FUA kilka lat po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, nie wyważyła we właściwy sposób celów stosowania prawa konkurencji i celów pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i prawa skarżących do obrony, naruszając w ten sposób zasadę proporcjonalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, naruszyła zasadę dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Renco Valore SpA/Komisja

(Sprawa T-588/22)

(2022/C 424/61)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Renco Valore SpA (Pesaro, Włochy) (przedstawiciele: A. Gaspar Schwalbach, C. Pinto Xavier i M. Cotrim, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4 i 5 decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do kryterium dotyczącego „działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”, które było prawidłowo interpretowane i stosowane w schemacie III ZFM. Strona skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „zyski będą pochodzić z działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”. Zyski przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM, które mogą zostać objęte systemem korzyści podatkowych nie ograniczają się do zysków osiągniętych z działalności podlegającej dodatkowym kosztom związanym peryferyjnego położenia, np. działalności prowadzonej wyłącznie na terytorium geograficznym RAM. Z uwagi na cele i kontekst Schematu III ZFM, prawidłowa wykładnia tego kryterium dopuszcza, aby za działalność prowadzoną rzeczywiście i materialnie na Maderze była uważana działalność, która obejmuje przedsiębiorstwa mające licencję na ZFM, które mają tam swój ośrodek decyzyjny, niezależnie od tego, czy prowadzą one działalność międzynarodową.